



Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTES ELEANORAS ŠARPSTONES
[ELEANOR SHARPSTON] SECINĀJUMI,
sniegti 2015. gada 10. septembrī¹

Lieta C-301/14

**Pfotenhilfe-Ungarn eV
pret
Ministerium für Energiewende, Landwirtschaft, Umwelt und ländliche Räume des Landes
Schleswig-Holstein**

(Bundesverwaltungsgericht (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lauksaimniecība — Regula (EK) Nr. 1/2005 — Dzīvnieku aizsardzība pārvadāšanas laikā — Dzīvnieku pārvadāšana “saistībā ar saimniecisku darbību” — Direktīva 90/425/EEK — Kopienas iekšējā tirdzniecībā veiktās veterinārās un zootehniskās pārbaudes — “Uzņēmumi, kas iesaistīti Kopienas iekšējā tirdzniecībā” ar dzīvniekiem — Bezpeļņas organizācija, kas pārvadā bezsaimnieka suņus no vienas dalībvalsts uz citu dalībvalsti, lai nodotu tos jaunā mājvietā trešajām personām pret atlīdzību

1. Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir radies tiesvedībā *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā Administratīvā tiesa, Vācija; turpmāk tekstā – “iesniedzējtiesa”) starp *Pfotenhilfe-Ungarn*, Vācijā [reģistrētu] dzīvnieku aizsardzības apvienību, un Šlēsvigas-Holšteinas federālās zemes Enerģētikas, lauksaimniecības, vides un lauku apvidu ministriju (turpmāk tekstā – “ministrija”). *Pfotenhilfe-Ungarn* pārvadā bezsaimnieka suņus no Ungārijas uz Vāciju, lai nodotu tos jaunā mājvietā trešajām personām pret atlīdzību. Ministrija šo pārvadāšanu un nodošanu jaunā mājvietā uzskata par saimniecisku darbību. Tādējādi tā uzskata, ka *Pfotenhilfe-Ungarn* nav ievērojusi paziņošanas un reģistrēšanas pienākumu, kas noteikts Vācijas tiesiskajā regulējumā par Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm² transponēšanu, no vienas puses, un Regulā par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā³, no otras puses. *Pfotenhilfe-Ungarn* apgalvo, ka šāda pārvadāšana netiek veikta, lai gūtu peļņu, un tāpēc uz to ir attiecināmi atvieglotie nosacījumi, kas paredzēti Regulā par loļumdzīvnieku nekomerciālu pārvietošanu⁴.

1 — Oriģinālvaloda – angļu.

2 — Padomes 1990. gada 26. jūnija Direktīva 90/425/EEK par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm, kas piemērojamas Kopienā iekšējā tirdzniecībā ar noteiktiem dzīvniekiem un produktiem, lai izveidotu iekšējo tirgu (OV L 224, 29. lpp.), redakcijā ar grozījumiem (turpmāk tekstā – “Direktīva par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm”).

3 — Padomes 2004. gada 22. decembra Regula (EK) Nr. 1/2005 par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas un saistīto darbību laikā un grozījumu izdarīšanu Direktīvās 64/432/EEK un 93/119/EK un Regulā (EK) Nr. 1255/97 (OV 2005, L 3, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā”).

4 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 26. maija Regula (EK) Nr. 998/2003 par dzīvnieku veselības prasībām, kas piemērojamas loļumdzīvnieku nekomerciālai pārvietošanai, un ar kuru groza Padomes Direktīvu 92/65/EEK (OV L 146, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula par loļumdzīvnieku nekomerciālu pārvietošanu”). Šī regula tika atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 12. jūnija Regulu (ES) Nr. 576/2013 par loļumdzīvnieku nekomerciālu pārvietošanu (OV L 178, 1. lpp.), kas nebija piemērojama lietas apstākļu iestāšanās brīdī (skat. tālāk tekstā 33. punktu). Pamatlietas apstākļiem ir piemērojama tā Regulas par loļumdzīvnieku nekomerciālu pārvietošanu redakcija, kas pēdējo reizi grozīta ar Komisijas 2009. gada 25. septembra Regulu (EK) Nr. 898/2009, ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 998/2003 II pielikumu attiecībā uz valstu un teritoriju sarakstu (OV, L 256, 10. lpp.).

2. Vispirms iesniedzējtiesai ir šaubas par to, vai dzīvnieku pārvadāšana, kas netiek veikta, lai gūtu peļņu, tomēr var tikt īstenota “saistībā ar saimniecisku darbību” un tāpēc uz to būtu attiecināma Regula par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā. Iesniedzējtiesa vēlas arī noskaidrot, vai tāda apvienība kā *Pfotenhilfe-Ungarn* tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā, ir “uzņēmums, kas iesaistīts Kopienas iekšējā tirdzniecībā” ar dzīvniekiem Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm izpratnē (ja tas tā ir, uz apvienību attiecas direktīvā paredzētais paziņošanas un reģistrēšanas pienākums).

3. Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir iespēja Tiesai precizēt vairāku Eiropas Savienības tiesību aktu par dzīvnieku pārvadājumiem starp dalībvalstīm piemērošanas jomu un mērķi. Tāpēc sākumā es izklāstīšu šajos dažādajos tiesību aktos noteiktās prasības.

Savienības tiesības

LESD

4. LESD 13. pantā ir noteikts:

“Nosakot un īstenojot Kopienas lauksaimniecības, zivsaimniecības, transporta, iekšējā tirgus un pētniecības un tehnoloģiju attīstības un Kosmosa izpētes politiku, Kopiena un dalībvalstis velta pienācīgu uzmanību dzīvnieku kā jutīgu būtņu labturības prasībām, vienlaikus ievērojot dalībvalstu normatīvos vai administratīvos aktus un paražas, jo īpaši attiecībā uz reliģiskiem rituāliem, kultūras tradīcijām un reģionālās kultūras mantojumu.”

Regula par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā

5. Būtībā saskaņā ar Regulas par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā preambulas 6. apsvērumu tās mērķis ir novērst dzīvnieku infekcijas slimību parādīšanos un izplatīšanos un noteikt stingrākas prasības attiecībā uz sāpju un ciešanu novēršanu, lai nodrošinātu dzīvnieku labturību un veselību pārvadāšanas laikā un pēc tam. Saskaņā ar preambulas 11. apsvērumu šīs regulas noteikumi būtu jāinterpretē un jāpiemēro, ievērojot principu par to, ka dzīvniekus nedrīkst pārvadāt tādā veidā, kas varētu tos ievainot vai radīt tiem nevajadzīgas ciešanas⁵.

6. Regulas preambulas 12. apsvērumā ir noteikts, ka pārvadāšana komerciāliem mērķiem neaprobežojas ar pārvadājumiem, kur notiek tūlītēja naudas, preču vai pakalpojumu apmaiņa, bet jo īpaši nozīmē pārvadāšanu, kas tieši vai netieši ietver vai ir vērsta uz materiāla labuma gūšanu.

7. Regula par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā attiecas uz dzīvu mugurkaulnieku (tādējādi arī suņus) pārvadāšanu Eiropas Savienībā (1. panta 1. punkts), neskarot ES tiesību aktus veterinārajā jomā (1. panta 4. punkts). Tomēr 1. panta 5. punktā ir konkrētizēts, ka šī regula neattiecas uz dzīvnieku pārvadāšanu, kas netiek veikta saistībā ar saimniecisku darbību⁶.

5 — Skat. arī 3. panta pirmo daļu.

6 — 1. panta 5. punkta redakcija atšķiras no Komisijas sākotnējā priekšlikuma attiecināt Regulas par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā piemērošanas jomu tikai uz pārvadāšanu, kas “tiek veikta komerciāliem mērķiem”. Skat. Priekšlikuma Padomes regulai par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas un saistīto darbību laikā un grozījumu izdarīšanu Direktīvās 64/432/EEK un 93/119/EK 1. panta 1. punktu, COM(2003) 425, galīgā redakcija.

8. 2. panta m) punktā ir noteikts, ka “tāls pārvadājums” ir pārvadājums, kura ilgums pārsniedz astoņas stundas, sākot no brīža, kad pirmais dzīvnieku sūtījuma dzīvnieks tiek pirmo reizi pārvietots. Saskaņā ar 2. panta w) punktu “pārvadāšana” ir dzīvnieku pārvietošana ar vienu vai vairākiem transportlīdzekļiem un ar to saistītās darbības, tostarp iekraušana, izkraušana, pārkraušana un atpūta, līdz brīdim, kad tiek pabeigta dzīvnieku izkraušana galamērķa vietā. 2. panta x) punktā jēdziens “pārvadātājs” tiek definēts kā fiziska vai juridiska persona, kas pārvadā dzīvniekus uz sava rēķina vai uz trešās personas rēķina.

9. Saskaņā ar 3. panta pirmo daļu dzīvniekus nedz pārvadā, nedz organizē dzīvnieku pārvadāšanu tādā veidā, kas varētu tiem radīt ievainojumus vai nevajadzīgas ciešanas. Šī panta otrajā daļā ir paredzēti vispārīgi dzīvnieku pārvadāšanas nosacījumi, kuru mērķis ir mazināt pārvadājuma radītās neērtības attiecīgajiem dzīvniekiem.

10. Regulā par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā tostarp ir paredzētas prasības attiecībā uz: i) pārvadājuma dokumentiem (4. pants), ii) dzīvnieku pārvadāšanas plānošanas pienākumiem (5. pants), iii) tiesībām darboties kā pārvadātājam, tostarp pārvadātāju atļaujām tāliem pārvadājumiem (6., 10.–12. pants), iv) transportlīdzekļu iepriekšēju pārbaudi un apstiprināšanu, jo īpaši attiecībā uz tāliem pārvadājumiem (7. pants), v) dzīvnieku turētāju pienākumiem izbraukšanas vietā, pārkraušanas vietā vai galamērķa vietā, lai nodrošinātu, ka tiek ievēroti noteikti tehniskie noteikumi attiecībā uz pārvadātajiem dzīvniekiem, un turētāju pienākumiem pārbaudīt visus dzīvniekus, kas tiek nogādāti pārkraušanas vietā vai galamērķa vietā, lai konstatētu, vai dzīvnieki atrodas vai ir bijuši tālā pārvadājumā (8. pants), vi) pārbaudēm, ko kompetenta iestāde veic jebkurā tāla pārvadājuma posmā izlases kārtībā vai attiecībā uz konkrētiem objektiem (15. pants), un vii) atbilstības sertifikātu piešķiršanu autotransporta līdzekļiem, ko izmanto tāliem pārvadājumiem (18. pants).

11. Atbilstoši 6. panta 3. punktam dzīvnieki ir jāpārvadā saskaņā ar I pielikumā ietvertajiem tehniskajiem noteikumiem. Šajos noteikumos ir paredzēts, ka dzīvnieki, kas ir ievainoti vai izrāda fizioloģiska vājuma vai patoloģisku procesu pazīmes, nav uzskatāmi par piemērotiem pārvadāšanai (I pielikuma I nodaļas 2. punkts). Transportlīdzekļiem, konteineriem un to aprīkojumam jābūt projektētiem, konstruētiem, apkoptiem un ekspluatētiem tā, lai: netiktu radīti ievainojumi un ciešanas un tiktu nodrošināta dzīvnieku drošība; dzīvnieki tiktu aizsargāti pret sliktiem klimatiskajiem apstākļiem, ekstremālām temperatūrām un nelabvēlīgām klimatisko apstākļu izmaiņām; tie tiktu iztīrīti un dezinficēti; tiktu nodrošināts, ka gaisa kvalitāte un daudzums atbilstu pārvadātajai sugai nepieciešamajam; kā arī grīdas virsma būtu neslīdoša un līdz minimumam samazinātu urīna vai izkārnījumu noplūdi (I pielikuma II nodaļas 1.1. punkts). Dzīvnieku nodalījumā ir jānodrošina pietiekama telpa, un katrā tās līmenī ir jānodrošina piemērota ventilācija virs dzīvniekiem, kad tie atrodas dabīgā stāvus stāvoklī, kas nekādā gadījumā neierobežo dzīvnieku dabiskās kustības (I pielikuma II nodaļas 1.2. punkts).

12. Jo īpaši saskaņā ar tehniskajiem noteikumiem ir aizliegts dzīvniekus dunkāt vai spārdīt, celt vai vilkt dzīvniekus aiz galvas, ragiem, ausīm, pēdām, astēm vai vilnas vai izmantot jebkādas priekšmetus ar noasinātiem galiem (I pielikuma III nodaļas 1.8. punkts). Turklāt darbībās ar dzīvniekiem un pārvadājumos ir jānodala ievērojami atšķirīgu izmēru un vecuma dzīvnieki; dzimumnobrieduši tēviņi no mātītēm; kā arī savstarpēji naidīgi dzīvnieki (I pielikuma III nodaļas 1.12. punkts). Pārvadājot suņus un kaķus, tie ir jābaro ne retāk kā reizi 24 stundās un jādzirda ne retāk kā reizi astoņās stundās saskaņā ar skaidriem rakstiskiem norādījumiem attiecībā uz barošanu un dzirdīšanu (I pielikuma V nodaļas 2.2. punkts).

Direktīva par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm

13. Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm mērķis ir izveidot iekšējo tirgu. Ar to uz Kopienas iekšējām robežām veikto zootehnisko un veterināro pārbaudzi radītie šķēršļi attiecībā uz dzīvnieku un lauksaimniecības produktu brīvu apriti⁷ tiek aizstāti ar saskaņotām veterinārām un zootehniskām pārbaudēm, kas tiek veiktas izcelsmes vietā (vai nosūtīšanas vietā) un galapunktā⁸.

14. Saskaņā ar 1. panta pirmo daļu dalībvalstis vairs nevar veikt uz robežām veterinārās pārbaudes dzīvniekiem un produktiem, uz kuriem attiecas tās direktīvas, kas uzskaitītas A pielikumā, bet tām šādas pārbaudes ir jāveic saskaņā ar šo direktīvu. A pielikumā jo īpaši ir uzsvērtā Padomes Direktīva 91/628/EEK⁹, kas attiecas uz suņiem. Šo norādi tagad ir jātulko kā norādi uz Regulu par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā, ar kuru tika atcelta un aizstāta šī direktīva un kura arī attiecas uz suņiem¹⁰. Līdz ar to Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm noteikumi ir attiecināmi uz suņiem.

15. 1. panta ceturtajā daļā ir noteikts, ka Direktīva par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm neattiecas uz veterinārajām pārbaudēm, kurās pārbauda tādu loļojumdzīvnieku pārvietošanu no vienas dalībvalsts uz citu, ko pavada un par ko atbild fiziska persona, ja šāda pārvietošana nav saistīta ar tirdzniecības darījumu.

16. Saskaņā ar 2. panta 3. punktu jēdziens “tirdzniecība” nozīmē “tirdzniecību starp dalībvalstīm [EKL] 9. panta 2. punkta [šobrīd LESD 28. panta 2. punkta] izpratnē”¹¹.

17. Saskaņā ar 3. panta 1. punktu dalībvalstīm ir jānodrošina, lai tirdzniecībai tiktu pakļauti tikai tie dzīvnieki, uz kuriem attiecas šī direktīva, ja tie atbilst vairākiem nosacījumiem. Jo īpaši šiem dzīvniekiem ir jāatbilst attiecīgo direktīvu, kas uzskaitītas A pielikumā, prasībām, un tiem ir jānāk no saimniecībām, centriem vai organizācijām, kas ir pakļautas regulārām oficiālām veterinārajām pārbaudēm. Pārvadāšanas laikā kopā ar tiem ir jābūt veselības sertifikātam un/vai jebkuriem citiem dokumentiem, kas paredzēti A pielikumā uzskaitītajās direktīvās un ko izsniedzis valsts pilnvarots veterinārārsts, kurš atbildīgs par izcelsmes saimniecību, centru vai organizāciju.

18. Saskaņā ar 4. panta 1. punktu nosūtītājas dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai jo īpaši nodrošinātu, ka dzīvniekus, uz kuriem attiecas šī direktīva, pārbauda vismaz tikpat rūpīgi no veterinārā viedokļa kā tad, ja tie būtu paredzēti valsts tirgum, un tie tiek pārvadāti piemērotos transporta līdzekļos, kas atbilst higiēnas noteikumiem.

19. Saskaņā ar 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta otro daļu saņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde drīkst veikt pārbaudes dzīvnieku pārvadāšanas laikā pa tās teritoriju, ja tai ir informācija, kuras rezultātā ir radušās aizdomas par 3. pantā noteikto prasību pārkāpumu.

20. Saskaņā ar 12. pantu dalībvalstīm tostarp ir jānodrošina, lai visi uzņēmēji, kas ir iesaistīti Kopienas iekšējā tirdzniecībā ar dzīvniekiem, uz kuriem attiecas Direktīva par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm, pēc kompetentās iestādes pieprasījuma iepriekš reģistrētos oficiālā reģistrā un turētu piegāžu reģistru.

7 — Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm preambulas otrais apsvēruma. Būtībā veterināro pārbaudzi mērķis ir aizsargāt sabiedrības vai dzīvnieku veselību, savukārt zootehniskās pārbaudes ir paredzētas tiešai vai netiešai šķērņu uzlabošanai. Skat. šīs direktīvas 2. panta 1. un 2. punktu.

8 — Preambulas piektais apsvēruma.

9 — Padomes 1991. gada 19. novembra Direktīva 91/628/EEK par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā, ar kuru groza Direktīvas 90/425/EEK un 91/496/EEK (OV, L 340, 17. lpp.).

10 — Regulas par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā 1. panta 1. punkts un 33. pants.

11 — Saskaņā ar LESD 28. panta 2. punktu ievadumam un izvedumam nodokļu un visu maksājumu ar līdzvērtīgu iedarbību atcelšana (LESD 30. pants), kā arī LESD 33. pants par sadarbību muitas jomā attiecas “uz dalībvalstu izcelsmes ražojumiem un no trešām valstīm ievestajiem ražojumiem, kas dalībvalstīs ir brīvā apgrozībā”.

Direktīva par tādu dzīvnieku veselību, ar kuriem tiek veikta tirdzniecība

21. Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm regulējums tika pabeigts, pieņemot Padomes 1992. gada 13. jūlija Direktīvu 92/65/EEK, ar ko paredz dzīvnieku veselības prasības attiecībā uz tādu dzīvnieku, spermas, olšūnu un embriju tirdzniecību un importu Kopienā, uz kuriem neattiecas dzīvnieku veselības prasības, kas paredzētas īpašos Kopienas noteikumos, kuri minēti Direktīvas 90/425/EEK A pielikuma I daļā¹². Šīs direktīvas mērķis ir liberalizēt tirdzniecību ar dzīvniekiem un dzīvnieku izcelsmes produktiem, neierobežojot iespējamu aizsardzības pasākumu izmantojumu¹³.

22. Saskaņā ar 1. panta pirmo daļu Direktīvā par tādu dzīvnieku veselību, ar kuriem tiek veikta tirdzniecība, ir paredzēti dzīvnieku veselības nosacījumi, lai laistu tirgū dzīvniekus, kas nav liellopi, cūkas, aitas un kazas, zirgu dzimtas dzīvnieki, māju putni, zivis un gliemenes¹⁴. Tāpēc tā ir piemērojama suņu laišanai tirgū.

23. 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir noteikts, ka “tirdzniecība” ir tirdzniecība, kā definēts Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm 2. panta 3. punktā¹⁵.

24. Saskaņā ar 3. panta pirmo daļu dalībvalstis nodrošina, lai tirdzniecību ar dzīvniekiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, neaizliegtu vai neierobežotu citu dzīvnieku veselības iemeslu dēļ, kā vien to, kas rodas, piemērojot šo direktīvu vai ES tiesību aktus, un jo īpaši, veicot aizsardzības pasākumus.

25. Saskaņā ar 4. pantu un 10. panta 2. punktu suņi var būt tirdzniecības objekts tikai tad, ja ir ievēroti noteikti nosacījumi. Jo īpaši tiem ir jāatbilst Regulas par lolojumdzīvnieku nekomerciālu pārvietošanu 5. pantā noteiktajām prasībām¹⁶. Suņiem pievienotajā apliecībā arī jāapstiprina, ka 24 stundas pirms dzīvnieku nosūtīšanas kompetentas iestādes pilnvarots veterinārārsts veicis tiem klīnisku pārbaudi, kura apliecina, ka dzīvniekiem ir laba veselība un tie spēj izturēt pārvešanu līdz galamērķim. Turklāt suņiem ir jābūt no saimniecībām vai uzņēmumiem, ko ir reģistrējusi kompetentā iestāde. Šīs saimniecības un uzņēmumi jo īpaši apņemas: i) regulāri ļaut kompetentai iestādei pārbaudīt turētos dzīvniekus saskaņā ar Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm 3. panta 3. punktu, ii) ziņot kompetentajai iestādei par noteiktu slimību uzliesmojumu, iii) laist tirgū tirdzniecības nolūkos tikai tādus dzīvniekus, kam nav novērotas nekādas slimības pazīmes un kas ir no saimniecībām vai apgabaliem, uz kuriem neattiecas nekādi aizliegumi saistībā ar dzīvnieku veselības apsvērumiem, un iv) ievērot prasības, kas nodrošina turēto dzīvnieku labturību.

26. 12. panta 3. punktā ir noteikts, ka tirdzniecības mērķiem Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm 12. pantu attiecina arī uz tirgotājiem [uzņēmējiem], kas pastāvīgi vai laiku pa laikam tur suņus.

Regula par lolojumdzīvnieku nekomerciālu pārvietošanu

27. Regulas par lolojumdzīvnieku nekomerciālu pārvietošanu 1. pantā ir noteiktas prasības par dzīvnieku veselību, kas piemērojamas lolojumdzīvnieku nekomerciālai pārvietošanai, un noteikumi, kas attiecas uz šādas pārvietošanas pārbaudēm.

12 — OV, L 268, 54. lpp. (turpmāk tekstā – “Direktīva par tādu dzīvnieku veselību, ar kuriem tiek veikta tirdzniecība”), kurā uz brīdi, kam ir nozīme pamatlīdētā, pēdējie grozījumi izdarīti, ar Padomes 2008. gada 15. jūlija Direktīvu 2008/73/EK ar ko vienkāršo informācijas norādīšanas un publicēšanas procedūras veterinārijas un zootehnikas jomā un groza Direktīvas 64/432/EEK, 77/504/EEK, 88/407/EEK, 88/661/EEK, 89/361/EEK, 89/556/EEK, 90/426/EEK, 90/427/EEK, 90/428/EEK, 90/429/EEK, 90/539/EEK, 91/68/EEK, 91/496/EEK, 92/35/EEK, 92/65/EEK, 92/66/EEK, 92/119/EEK, 94/28/EK, 2000/75/EK, Lēmumu 2000/258/EK un Direktīvas 2001/89/EK, 2002/60/EK un 2005/94/EK (OV, L 219, 40. lpp.).

13 — Direktīvas preambulas devītais apsvērums.

14 — Skat. arī preambulas ceturtais un piektais apsvērums.

15 — Skat. iepriekš 16. punktu.

16 — Skat. tālāk 29. punktu.

28. Saskaņā ar 3. panta a) punktu “lolojumdzīvnieki” ir “I pielikumā uzskaitīto sugu dzīvnieki, kuri ir kopā ar saviem īpašniekiem vai ar privātpersonu, kas īpašnieka vārdā ir atbildīga par šādiem dzīvniekiem to pārvietošanas laikā, un kurus nav paredzēts pārdot vai nodot citam īpašniekam”. I pielikuma A daļa jo īpaši attiecas uz suņiem. Saskaņā ar 3. panta c) punktu “pārvietošana” nozīmē “jebkādu lolojumdzīvnieku pārvietošanu starp dalībvalstīm vai tā ieviešanu, vai atkārtotu ieviešanu Kopienas teritorijā no trešās valsts”.

29. Saskaņā ar 5. panta 1. punktu pārvietošanas starp dalībvalstīm laikā lolojumdzīvnieki ir jāidentificē ar skaidri salasāmu tetovējumu vai izmantojot elektroniskās identifikācijas sistēmu, kā arī tiem līdzī jābūt pasei, kuru izdevis kompetentas iestādes pilnvarots veterinārārsts un kurā jo īpaši apstiprināta derīga vakcinācija pret trakumsērgu.

Vācijas tiesību normas

30. *Binnenmarkt-Tierseuchenschutzverordnung* (Noteikumi par aizsardzību pret dzīvnieku slimībām iekšējā tirgū, turpmāk tekstā – “*Verordnung*”) 4. pantā, ar kuru tiek transponēts Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm 12. panta a) punkts, būtībā ir noteikts, ka personai, kuras profesionālā darbība (“*gewerbsmäßig*”) ir dzīvnieku pārvadāšana vai ieviešana Savienības teritorijā, par to ir jāpaziņo kompetentai iestādei. Kompetentā iestāde reģistrē šādas personas un piešķir tām reģistrācijas numuru.

Fakti, tiesvedība un prejudiciālie jautājumi

31. *Pfotenhilfe-Ungarn* ir Vācijā reģistrēta dzīvnieku aizsardzības apvienība. Valsts nodokļu tiesību izpratnē tā ir atzīta par bezpeļņas organizāciju.

32. *Pfotenhilfe-Ungarn* darbības ietver bezsaimnieka suņu no dzīvnieku aizsardzības centriem Ungārijā nodošanu jaunā mājvietā Vācijā. *Pfotenhilfe-Ungarn* savā interneta vietnē ievieto sludinājumus par bezsaimnieka suņu nodošanu jaunās mājvietās. Persona, kura vēlas pieņemt suni, noslēdz ar *Pfotenhilfe-Ungarn* “aizsardzības līgumu”, saskaņā ar kuru šī persona apņemas veikt sugai atbilstošu turēšanu un samaksāt apvienībai atlīdzību (parasti EUR 270 apmērā). No atlīdzības tiek segti *Pfotenhilfe-Ungarn* izdevumi saistībā ar šādu suņu uzturēšanu un pārvadāšanu uz jaunajām mājvietām. *Pfotenhilfe-Ungarn* dalībnieki transportē suņus uz Vāciju un veic to nodošanu jaunajiem saimniekiem. Īpašumtiesību nodošana nenotiek. Ja jaunais saimnieks neievēro līguma noteikumus, *Pfotenhilfe-Ungarn* var atprasīt suni. Tiesas sēdē *Pfotenhilfe-Ungarn* paskaidroja, ka jaunais saimnieks it īpaši apņemas veikt suņa kastrāciju un nenodot to tālāk trešajām personām. Gadījumā, ja slimības vai vecumā dēļ suns ir jāiemidzina, jaunajam saimniekam vispirms ir jāsazinās ar *Pfotenhilfe-Ungarn* un jāsaņem tās piekrišana.

33. 2009. gada 29. decembrī *Pfotenhilfe-Ungarn* no Ungārijas uz Vāciju transportēja 39 suņus. Ministrija atklāja, ka nebija iespējams iepazīties ar vienu no šiem suņiem veselības un vakcinācijas vēsturi. Tāpēc tā nosūtīja apkārtrakstu vietējiem veterinārajiem dienestiem, uzdodot pārbaudīt visus šajā pārvadājumā ietilpstošos dzīvniekus. *Pfotenhilfe-Ungarn* apstrīdot apkārtrakstu, ministrija paziņoja, ka apvienības veiktā suņu pārvadāšana un nodošana jaunā mājvietā ir saimnieciska darbība. Tādējādi apvienībai bija jāievēro *Verordnung* 4. pantā un Regulā par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā paredzētais reģistrēšanas un paziņošanas pienākums.

34. *Pfotenhilfe-Ungarn* apstrīdētais ministrijas lēmums ir tās kasācijas sūdzības pamatā, kas ir iesniegta iesniedzējtiesā, kura nolēma apturēt tiesvedību un lūgt sniegt prejudiciālu nolēmumu par šādiem jautājumiem:

- “1) Vai [Regulas par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā] 1. panta 5. punkta izpratnē tā ir dzīvnieku pārvadāšana, kas netiek veikta saistībā ar saimniecisku darbību, ja šo pārvadāšanu veic par bezpeļņas organizāciju atzīta dzīvnieku aizsardzības apvienība un tā ir domāta, lai bezsaimnieka suņus nodotu jaunā mājvietā trešajām personām pret atlīdzību (“nodeva”), kura
 - a) nenosedz apvienības izdevumus par dzīvnieku, pārvadāšanu un nodošanu jaunā mājvietā vai ir tieši vienāda ar tiem, vai
 - b) pārsniedz šos izdevumus, tomēr peļņa ir domāta tam, lai finansētu atlikušos nesegtos izdevumus par pārējo bezsaimnieka dzīvnieku nodošanu jaunā mājvietā, izdevumus par bezsaimnieka dzīvniekiem vai citus dzīvnieku aizsardzības projektus?
- 2) Vai var uzskatīt, ka par bezpeļņas organizāciju atzīta dzīvnieku aizsardzības apvienība ir iesaistīta Kopienas iekšējā tirdzniecībā [Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm] 12. panta izpratnē, ja tā transportē bezsaimnieka suņus uz Vāciju un nodod jaunā mājvietā trešajām personām pret atlīdzību (“nodeva”), kura
 - a) nenosedz apvienības izdevumus par dzīvnieku, pārvadāšanu un nodošanu jaunā mājvietā vai ir tieši vienāda ar tiem, vai
 - b) pārsniedz šos izdevumus, tomēr peļņa ir domāta tam, lai finansētu atlikušos nesegtos izdevumus par pārējo bezsaimnieka dzīvnieku nodošanu jaunā mājvietā, izdevumus par bezsaimnieka dzīvniekiem vai citus dzīvnieku aizsardzības projektus?”

35. Rakstveida apsvērumus iesniedza *Pfotenhilfe-Ungarn*, ministrija, Austrijas un Itālijas valdības, kā arī Eiropas Komisija. *Pfotenhilfe-Ungarn*, ministrija un Komisija sniedza arī mutvārdu apsvērumus 2015. gada 3. jūnija atklātajā tiesas sēdē.

Vērtējums

Levada piezīmes

36. Būtībā iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai Regulas par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā 1. panta 5. punktā minētajā jēdzienā “saimnieciska darbība” un Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm 12. pantā minētajā jēdzienā “uzņēmējs [..], kas ir iesaistīts Kopienas iekšējā tirdzniecībā” ar dzīvniekiem, ir vai nav obligāti ietverts peļņas gūšanas mērķis.

37. Lai atbildētu uz šo principiālo jautājumu, Tiesai ir jānosaka, kādi tieši izdevumi faktiski tiek segti no atlīdzības, ko *Pfotenhilfe-Ungarn* saņem par katru suni, kurš tiek nodots jaunā mājvietā. No prejudiciālajiem jautājumiem izriet, ka tā var nenosegt apvienības izdevumus par noteikta suņa turēšanu, nodrošinot tā aprūpi un transportēšanu pie tā jaunā saimnieka, vai būt tieši vienāda ar tiem. Šī atlīdzība var arī pārsniegt šos izdevumus, tomēr šie atlikušie līdzekļi tiek izmantoti, lai finansētu atlikušos nesegtos izdevumus par citu bezsaimnieka suņu nodošanu jaunā mājvietā, izdevumus saistībā ar bezsaimnieka dzīvniekiem vai citus dzīvnieku aizsardzības projektus. Šo fakta jautājumu vajadzības gadījumā ir jāpārbauda kompetentajai valsts tiesai.

38. *Pfotenhilfe-Ungarn* arī apgalvo, ka prejudiciālajam nolēmumam būs ietekme uz tās bezpeļņas organizācijas statusu saskaņā ar Vācijas nodokļu tiesībām. Tomēr šis prejudiciālā nolēmuma procedūras vienīgais mērķis ir sniegt valsts tiesai vajadzīgās vadlīnijas, lai tā efektīvi izskatītu tās izlemjamo lietu¹⁷. Tas nozīmē precizēt Regulas par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā un Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm piemērošanas jomas, nepētot šīs interpretācijas ietekmi uz *Pfotenhilfe-Ungarn* ārpus pamatlietas konteksta.

39. Visbeidzot, manis iepriekš minētajos Savienības atvasināto tiesību aktos¹⁸ būtībā ir paredzētas divu veidu situācijas, no kurām katrai ir piemērojami atšķirīgi noteikumi. Pirmā no tām attiecas uz lolojumdzīvniekiem, kuri pārvietojas kopā ar saviem īpašniekiem vai ar privātpersonu, kas īpašnieka vārdā ir atbildīga par šādiem dzīvniekiem to pārvietošanas laikā. Šo pārvietošanos regulē Regula par lolojumdzīvnieku nekomerciālu pārvietošanu, izņemot gadījumu, ja dzīvnieks tiek transportēts, lai to pārdotu vai nodotu jaunajam īpašniekam¹⁹. Otra situācija attiecas uz dzīvnieku pārrobežu pārvietošanu saistībā ar tirdzniecības darījumiem. Uz to ir attiecināmi daudz stingrāki noteikumi, kas ir paredzēti Regulā par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā, Direktīvā par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm un Direktīvā par tādu dzīvnieku veselību, ar kuriem tiek veikta tirdzniecība.

40. Manuprāt, šīs atšķirības pamatā ir divi apsvērumi.

41. Pirmkārt, kā jau Komisija norādīja tiesas sēdē, ja, šķērsojot robežu, lolojumdzīvniekus pārvieto to saimnieki, tad tiem ir parasti mazāka saskarsme ar citiem dzīvniekiem un personām nekā tad, ja dzīvnieki tiek pārvadāti saistībā ar tirdzniecības darījumiem. Līdz ar to šādos gadījumos lipīgo slimību izplatības risks ir zemāks, un tāpēc attiecībā uz šādu pārvietošanu nav jāpiemēro Direktīva par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm un Direktīva par tādu dzīvnieku veselību, ar kuriem tiek veikta tirdzniecība²⁰.

42. Otrkārt, tiek pieņemts, ka lolojumdzīvnieka saimnieks nepārvadās to tādā veidā, kas varētu to ievainot un radīt tam nevajadzīgas ciešanas. Tādējādi Savienības likumdevējs uzskatīja, ka šādi pārvietošanai nav jāpiemēro Regula par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā²¹.

43. Acīmredzami likumdevējs nav konkrēti paredzējis gadījumus, kad tādas bezpeļņas organizācijas kā *Pfotenhilfe-Ungarn* darbojas dzīvnieku aizsardzības jomā, tos pārvadājot un nododot jaunā mājvietā pret atlīdzību.

44. Manuprāt, ir skaidrs, ka, lai kāda arī būtu atbilde uz prejudiciālajiem jautājumiem, šo nepilnību tiesību aktos atsevišķas sekas varētu būt nelabvēlīgas. Ja ir jāievēro Regulā par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā un Direktīvā par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm paredzētās detalizētās prasības, papildu finansiālais un administratīvais slogs var ierobežot tādu apvienību kā *Pfotenhilfe-Ungarn* spēju veicināt dzīvnieku labturību tā, kā tās to veicina šobrīd. Ja šīs prasības nav piemērojamas, ir risks, ka dzīvnieki var tikt pārvadāti apstākļos, kas var veicināt slimību izplatīšanos un nelabvēlīgi ietekmēt dzīvnieku (un cilvēku) veselību un labturību.

17 — Skat. tostarp spriedumus *Foglia*, 244/80, EU:C:1981:302, 18. punkts, un *Pohotovost'*, C-470/12, EU:C:2014:101, 29. punkts.

18 — Skat. iepriekš 5.–29. punktu.

19 — Regulas par lolojumdzīvnieku nekomerciālu pārvietošanu 3. panta a) punkts.

20 — Es tomēr vēlos norādīt, ka šobrīd saskaņā ar Regulas Nr. 576/2013 noteikumiem attiecībā uz tādu lolojumdzīvnieku sugu nekomerciālu pārvietošanu, kas var saslimt ar trakumsērgu (tostarp suņiem), tiek piemērotas stingrākas dzīvnieku veselības prasības nekā tās, kas iepriekš tika noteiktas Regulā par lolojumdzīvnieku nekomerciālu pārvietošanu.

21 — Tomēr valsts tiesību normas, kurās paredzēts sods par sliktu apiešanos ar dzīvniekiem, varētu tikt (un tās vajadzētu) piemērot, ja lolojumdzīvnieka saimnieks to pārvadā tādā veidā, kas neatbilst šim pieņēmumam.

Par pirmo jautājumu: dzīvnieku pārvadāšana “saistībā ar saimniecisku darbību” Regulas par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā 1. panta 5. punkta izpratnē

45. Regulā par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā tiek regulēta tikai pārvadāšana, kas tiek veikta “saistībā ar saimniecisku darbību”²². Vai *Pfotenhilfe-Ungarn* īstenotā darbība, skatīta kopumā (proti, bezsaimnieka suņu izmitināšana, nodrošinot tiem vajadzīgo aprūpi, sludinājumu ievietošana interneta vietnē, piedāvājot bezsaimnieka suņu nodošanu jaunā mājvietā, aizsardzības līgumu noslēgšana un suņu transportēšana pie jauniešiem saimniekiem pret atlīdzību), ir “saimnieciska darbība”, pat ja tā netiek veikta, lai gūtu peļņu?

46. Lai arī ES tiesībās jēdzienam “saimnieciskā darbība” var nebūt pilnīgi vienāda nozīme²³, Tiesa jau vairākkārt ir nospriedusi, ka darbība var būt saimnieciska arī gadījumos, ja personas, kas to veic, mērķis nav gūt peļņu.

47. Tādējādi pastāvīgajā judikatūrā ir noteikts, ka darbības, kas saistītas ar preču un pakalpojumu piedāvāšanu tirgū, ietilpst Līguma noteikumos par konkurenci²⁴. Apstākļi, ka personas mērķis nav gūt peļņu, nenozīmē, ka šī persona nav “uzņēmums”, uz kuru attiecas arī aizliegums slēgt pret konkurenci vērstas vienošanās vai valsts atbalsta aizliegums, ja šī persona piedāvā tirgū preces vai pakalpojumus, kuri konkurē ar tiem, ko piedāvā uzņēmēji, kuri savu saimniecisko darbību veic ar mērķi gūt peļņu²⁵. Kā to ir formulējis ģenerālvokāts F. Dž. Džeikobs [F. J. Jacobs], pamata pārbaude, vai darbība savā būtībā ir saimnieciska un tāpēc uz to ir attiecināmi ES konkurences noteikumi, ir apstākļi, vai “šo darbību varētu kaut vai principā veikt privāts uzņēmums peļņas gūšanai”²⁶.

48. Tiesa ir piemērojusi līdzīgu pieeju arī citos kontekstos. Piemēram, apstākļi, ka līgumslēdzēja puse ir izveidota atbilstoši privāttiesību organizācijas juridiskajam statusam un bez peļņas gūšanas nolūka, neliedz tai veikt saimniecisku darbību. Šādi apstākļi tādējādi nav būtiski, piemērojot Savienības tiesību normas publiskā iepirkuma līgumu jomā²⁷. Tāpat apstākļi, ka persona veic darbības, kuru mērķis nav gūt peļņu, pats par sevi nav pietiekams, lai šādas darbības zaudētu to ekonomisko dabu un neietilptu ES tiesību normu par pakalpojumu sniegšanas brīvību piemērošanas jomā²⁸. Tas arī neatbrīvo šo personu no prasībām, kas paredzētas ES tiesībās par darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu pārejas gadījumā²⁹. No PVN direktīvas³⁰ 9. panta 1. punkta pirmā teikuma skaidri izriet, ka principā šī direktīva tiek piemērota, neņemot vērā, vai darbība tiek vai netiek veikta ar mērķi gūt peļņu. Saskaņā ar šo tiesību normu “nodokļa maksātājs” ir “jebkura persona, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru saimniecisku darbību, neatkarīgi no šīs darbības mērķa vai rezultāta.” PVN direktīvas 132. panta [1. punkta] l) un m) apakšpunktā paredzētie noteikumi, saskaņā ar kuriem no nodokļa tiek atbrīvotas noteiktas bezpeļņas organizāciju veiktās darbības, arī apstiprina šo secinājumu. Ja šādas darbības nebūtu saimnieciska darbība, uz tām nebūtu jāattiecinā konkrēts atbrīvojums³¹.

22 — 1. panta 5. punkts.

23 — Spriedums *Meca-Medina un Majcen*/Komisija, C-519/04 P, EU:C:2006:492, 31.–33. punkts. Skat. jēdziena “saimnieciskā darbība” analīzi dažādās ES politikās – Odudu, O., “Economic Activity as a Limit to Community Law”, no Barnard, C., Odudu, O. (red.), *The Outer Limits of European Union Law*. Oksforda: Hart Publishing, 2009, 225.–243. lpp.

24 — Skat. tostarp spriedumus Komisija/Itālija, 118/85, EU:C:1987:283, 3. punkts; Komisija/Itālija, C-35/96, EU:C:1998:303, 36. punkts, un *Pavlov* u.c., no C-180/98 līdz C-184/98, EU:C:2000:428, 75. punkts.

25 — Skat. tostarp spriedumus *Albany*, C-67/96, EU:C:1999:430, 85. punkts; *Cassa di Risparmio di Firenze* u.c., C-222/04, EU:C:2006:8, 123. punkts, un *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, C-1/12, EU:C:2013:127, 57. punkts un tajā minētā judikatūra.

26 — Ģenerālvokāta F. Dž. Džeikobsa [F. J. Jacobs] secinājumi lietā *AOK Bundesverband* u.c., C-264/01, C-306/01, C-354/01 un C-355/01, EU:C:2003:304, 27. punkts (mans izcēlums). Tiesa ir uzskatījusi, ka obligātā veselības apdrošināšana un apdrošināšana maternitātes gadījumam neatbilst šim nosacījumam, jo tās pamatā ir valsts solidaritātes princips un tai nav jebkāda mērķa gūt peļņu: skat. spriedumu *Poucet* un *Pistre*, C-159/91 un C-160/91, EU:C:1993:63, 18. un 19. punkts.

27 — Skat. neseno spriedumu *Centro Hospitalar de Setúbal* un *SUCH*, C-574/12, EU:C:2014:2004, 33. punkts un tajā minētā judikatūra.

28 — Skat. spriedumus *Schindler*, C-275/92, EU:C:1994:119, 35. un 36. punkts; *Smits* un *Peerbooms*, C-157/99, EU:C:2001:404, 50.–59. punkts, un *Jundt*, C-281/06, EU:C:2007:816, 33. punkts.

29 — Spriedums Komisija/Apvienotā Karaliste, C-382/92, EU:C:1994:233, 44. un 45. punkts.

30 — Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīva 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV, L 347, 1. lpp.).

31 — Skat. – kā nesenu piemēru – spriedumu *Bridport and West Dorset Golf Club*, C-495/12, EU:C:2013:861.

49. Gan 1. panta 5. punkta formulējums un konteksts, gan Regulas par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā mērķis atbalsta viedokli, ka jēdziens “saimnieciska darbība” šajā tiesību normā neatšķiras no tā ierastās nozīmes Savienības tiesībās.

50. Vispirms, nosakot, ka regula “neattiecas uz dzīvnieku pārvadāšanu, kas netiek veikta saistībā ar saimniecisku darbību”, 1. panta 5. punktā netiek nošķirta saimnieciska darbība, kuras mērķis ir gūt peļņu, no tās, kurai nav šāda mērķa. Tajā arī netiek izmantots jēdziens “pārvadāšana komerciāliem mērķiem”.

51. Turpinot – Regulas par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā preambulas 12. apsvērumā ir tikai izskaidrots, ka jēdziens “pārvadāšana komerciāliem mērķiem” ir jāinterpretē plaši. Tāpēc netiek sniegti noderīgi norādījumi par šīs regulas 1. panta 5. punktā minētā jēdziena “saimnieciska darbība” interpretāciju.

52. Savukārt šīs regulas preambulas 21. apsvērumā tiek norādīts, ka noteiktas darbības, kuru mērķis nav gūt peļņu, tomēr var tikt uzskatītas par “saimniecisku darbību” 1. panta 5. punkta izpratnē. Citējot šo apsvērumu, reģistrētus zirgu dzimtas dzīvniekus bieži pārvadā “nekomerciālā nolūkā”, piemēram, uz konkursiem, sacensībām, kultūras pasākumiem vai selekcijas nolūkā. Minētais pamato atkāpšanos no noteiktiem (bet ne visiem) Regulas par dzīvnieku aizsardzību šādas pārvadāšanas laikā noteikumiem. Līdz ar to ir skaidrs, ka dzīvnieku pārvadāšana “nekomerciālos nolūkos” var tikt veikta “saistībā ar saimniecisku darbību”. Pretējā gadījumā skaidra atkāpe no šiem noteikumiem nebūtu bijusi nepieciešama.

53. Turklāt, attiecinot Regulas par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā piemērošanas jomu tikai uz saimniecisku darbību, kas tiek veikta ar mērķi gūt peļņu, noteikti tiktu apdraudēti šī tiesiskā regulējuma galvenais mērķis aizsargāt dzīvniekus pārvadāšanas laikā³². Apstākļos, kādi ir šajā pamatlietā, ievērojams skaits suņu tika pārvadāti vienā sūtījumā pāri Savienības iekšējām robežām. Šie dzīvnieki tādējādi potenciāli tika pakļauti vismaz dažiem no dzīvnieku veselību un labturību apdraudošajiem riskiem, pret kuriem vēršas Regula par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā³³. Man šķiet, ka tajā ziņā, kā jau to būtībā apgalvoja *Pfotenhilfe-Ungarn* un Komisija tiesas sēdē, ka bezsaimnieka suņu veselības stāvoklis parasti ir sliktāks, nekā tas ir citiem suņiem, šie riski nevar saprātīgi tikt ignorēti.

54. Es nevaru arī piekrist *Pfotenhilfe-Ungarn* apsvērumam par to, ka Regula par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā nebūtu jāpiemēro tās veiktajai darbībai, nododot suņus jaunā mājvietā, tikai tāpēc, ka apvienībai ir konkrēts mērķis aizsargāt dzīvniekus. Šis mērķis ir pilnībā uzteicams. Tomēr tas pats par sevi neizslēdz iespēju, ka – neapšaubāmi netišām – šāda apvienība varētu pārvadāt dzīvniekus tādā veidā, kas varētu tiem radīt ievainojumus vai nevajadzīgas ciešanas vai negribot saasinātu nepamanītas slimības norises gaitu.

55. Visbeidzot šāda 1. panta 5. punkta interpretācija atbilst ne tikai LESD 13. pantam, bet arī Eiropas Padomes Konvencijai Nr. 193 par dzīvnieku aizsardzību starptautiskās pārvadāšanas laikā (turpmāk tekstā – “Konvencija”), kuru Savienība ir parakstījusi³⁴ un uz kuru norādes ir izdarītas Regulas par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā preambulā³⁵. Lai gan Konvencija neregulē dzīvnieku pārvadāšanu starp dalībvalstīm³⁶, tai un arī Regulai par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā

32 — Skat. spriedumu *Danske Svineproducenter*, C-316/10, EU:C:2011:863, 44. punkts.

33 — Šie riski, piemēram, var rasties, ja tiek izmantoti neatbilstoši transportlīdzekļi vai netiek ievēroti tehniskie noteikumi par katram dzīvniekam nodrošināmo minimālo telpu, kā arī barošanu un dzirdīšanu pārvadāšanas laikā.

34 — Skat. Padomes 2004. gada 21. jūnija Lēmumu 2004/544/EK attiecībā uz Eiropas Konvencijas par dzīvnieku aizsardzību starptautiskajā transportā parakstīšanu (OV, L 241, 21. lpp.).

35 — Preambulas 4. apsvēruma.

36 — Konvencijas 1. panta 1. punkts.

būtībā ir viens mērķis aizsargāt dzīvnieku labturību pārvadāšanas laikā³⁷. Šo abu instrumentu pamatā ir vieni un tie paši principi³⁸. Paskaidrojošajā ziņojumā par Konvenciju, ko Eiropas Padomes Ministru komiteja apstiprināja 2003. gada 11. jūnijā, ir skaidri paredzēts, ka Konvencija attiecas uz pārvadājumiem, kas tiek veikti “gan komerciāliem, gan nekomerciāliem mērķiem”.

56. Tāpēc es secinu, ka bezpeļņas organizācija pārvadā dzīvniekus “saistībā ar saimniecisku darbību”, ciktāl šāda pārvadāšana ietilpst preču vai pakalpojumu piedāvāšanā attiecīgajā tirgū. Vai tas tā ir šajā gadījumā?

57. Man šķiet skaidrs, ka bezpeļņas organizācija aktīvi darbojas lolojumdzīvnieku tirgū, ja tā veic tādas darbības kā pamatlietā minētās. Apstākļi, ka preces vai pakalpojumi zināmā mērā var apmierināt vienādas vajadzības, ļauj secināt, ka starp tiem pastāv noteikta aizstājamības pakāpe³⁹ un ka tie tiek piedāvāti vienā un tajā pašā tirgū. Lai gan *Pfotenhilfe-Ungarn* un attiecīgās personas starpā noslēgtais aizsardzības līgums neparedz īpašumtiesību nodošanu⁴⁰, šī persona, samaksājot atlīdzību, kļūst par suņa jauno saimnieku un aņņemas par to atbildīgi rūpēties. Šajā ziņā situācija būtiski neatšķiras no situācijas, ja suns tiek nopirkts zooveikalā. Turklāt tādas apvienības kā *Pfotenhilfe-Ungarn* piedāvā plašu dažādu sugu, vecuma un lieluma suņu izvēli⁴¹. Šajā ziņā suņu nodošana jaunā mājvietā pret atlīdzību, kā tas ir pamatlietā, vismaz zināmā mērā pārklājas ar zooveikalu īstenoto darbību, pārdodot suņus⁴².

58. Tādējādi uzskatu, ka Regulas par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā 1. panta 5. punkta izpratnē tāda apvienība kā *Pfotenhilfe-Ungarn* pārvadā dzīvniekus saistībā ar saimniecisku darbību, ja tā transportē suņus starp dalībvalstīm ar mērķi nodot tos jaunā mājvietā trešajām personām pret atlīdzību neatkarīgi no tā, vai šīs darbības mērķis ir vai nav gūt peļņu.

Par otro jautājumu: “Kopienas iekšējā tirdzniecība” ar dzīvniekiem Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm izpratnē

59. Uzdotot otro jautājumu, iesniedzējtiesa interesējas par Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm 12. panta interpretāciju. Lai sniegtu noderīgu atbildi uz šo jautājumu, vispirms ir jāpārbauda, vai šī direktīva vispār ir attiecināma uz tādu dzīvnieku pārvadāšanu, kāda ir pamatlietā aplūkojamā. Kā esmu jau izskaidrojusi, šī direktīva neattiecas uz veterinārajām pārbaudēm, kurās pārbauda tādu lolojumdzīvnieku pārvietošanu no vienas dalībvalsts uz citu, ko pavada un par ko atbild fiziska persona, ja šāda pārvietošana nav saistīta ar tirdzniecības darījumu⁴³.

60. No direktīvas 1. panta ceturtās daļas formulējuma izriet, ka tā attiecas tikai uz tādu lolojumdzīvnieku pārvietošanu i) ko pavada un ii) par ko atbild *fiziska* persona. Šāda pārvietošana tiek regulēta ar Regulas par lolojumdzīvnieku nekomerciālu pārvietošanu noteikumiem, ja dzīvniekus nav paredzēts pārdot vai nodot citiem īpašniekam⁴⁴. Kā to norāda Komisija, šajā tiesību normā paredzētā

37 — Skat. jo īpaši Konvencijas 4. panta 1. punktu.

38 — Skat., piemēram, šādus Konvencijas noteikumus: 5. pants (“Pārvadātāju atļaujas”), 6. pants (Transportlīdzekļu “projektēšana un konstruēšana”), 7. pants (Pārvadāšanas “plānošanas noteikumi”), 9. pants (“Piemērotība pārvadāšanai”) un 11. pants (“Atpūta, dzirdīšana un barošana pirms iekraušanas”).

39 — Skat. spriedumus *De Landtsheer Emmanuel*, C-381/05, EU:C:2007:230, 30. punkts un tajā minētā judikatūra, un *Lidl*, C-159/09, EU:C:2010:696, 32. punkts.

40 — Skat. iepriekš 32. punktu.

41 — Tas skaidri izriet no *Pfotenhilfe-Ungarn* interneta vietnes: www.pfotenhilfe-ungarn.de/zu_vermitteln.html.

42 — Tajā ziņā, ka atšķirībā no zooveikala *Pfotenhilfe-Ungarn*, nododot suni jaunā mājvietā, mērķis nav gūt peļņu, jaunais īpašnieks var maksāt mazāk par dzīvnieka iegūšanu. Tomēr pretstatā šim acīmredzami zemākām izmaksām vēlāk viņam var rasties papildu izdevumi, ja nezināmas izcelsmes suns saslimst vai viņa iepriekšējā pieredze bezsaimnieka suņa statusā ir atstājusi traumatiskas sekas.

43 — Iepriekš 15. punkts.

44 — Skat. Regulas 3. panta a) punktu. No pamatlietas rašanās faktiem izriet, ka īpašumtiesības uz suņiem formāli netika nodotas to jaunajiem saimniekiem. Tomēr katrā individuālā gadījumā parasti tika veikts maksājums un pēc tam suns tika “nodots” jaunajam īpašniekam. Tāds patiesībā bija suņu glābšanas darbības mērķis. Minētajos apstākļos, manuprāt, “nodošana” ir jāpielīdzina “[pārdošanai] vai [nodošanai] citam īpašniekam” minētās normas izpratnē.

atkāpe tāpēc neattiecas uz pārvadāšanu, ko veic *juridiska* persona (pat ja suņus faktiski pārvadā fiziska persona, kā tas ir pamatlīdētā). Kompetentai valsts tiesai ir jāspriež par faktiem, lai vajadzības gadījumā pārbaudītu, vai *Pfotenhilfe-Ungarn* (kas, šķiet, saskaņā ar Vācijas tiesisko regulējumu ir juridiska persona) joprojām atbildēja par suņiem transportēšanas laikā un līdz brīdim, kad tie tika nodoti jaunajiem saimniekiem, vai arī juridiskā atbildība atbilstoši tika nodota fiziskai(-ām) personai(-ām), kas veica pārvadāšanu un turpmākās darbības⁴⁵.

61. Vai tāda apvienība kā *Pfotenhilfe-Ungarn* ir “uzņēmums, kas iesaistīts Kopienas iekšējā tirdzniecībā” ar dzīvniekiem Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm 12. panta izpratnē, ja tā pārvadā suņus starp dalībvalstīm ar mērķi nodot tos jaunā mājvietā trešajām personām pret atlīdzību, bet ne ar mērķi gūt peļņu?

62. Vispirms, runājot par formulējumu, vārda “Unternehmer” (vācu valodas versija), “επιχειρήσεις” (grieķu valodas versija), “dealers” (angļu valodas versija), “handelaar” (holandiešu valodas versija) un “handlare” (zviedru valodas versija) izmantošanai 12. pantā nav izšķirošas nozīmes. Pat pieņemot, ka visi šie vārdi automātiski ietver sevī peļņas gūšanas motīvu (kas pats par sevi ir apšaubāms), to noteikti nevar teikt par atbilstošu jēdzienu, kas izmantots citu valodu versijās, kurās šī tiesību norma tika pieņemta 1990. gadā⁴⁶.

63. Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm izpratnē jēdziens “tirdzniecība” nozīmē to pašu, ko Līguma noteikumos par preču brīvu apriti⁴⁷. Šie Līguma noteikumi ir iekšējā tirgus, kas ir viens no Eiropas Savienības pamatiem, būtiskas iezīmes. Tādējādi LESD 28. pantā minētais jēdziens “preču tirdzniecība” ir jāinterpretē plaši. Lietā Komisija/Itālija pasludinātājā spriedumā Tiesa jēdzienu “preces” pašreizējā LESD 28. panta izpratnē definēja kā “izstrādājumus, kas ir novērtējami naudā un kas kā tādi *var būt* tirdzniecības darījuma priekšmets”⁴⁸. Tāpēc principā Līguma noteikumi par preču brīvu apriti ir piemērojami neatkarīgi no tā, vai attiecīgās preces tiek pārvadātas ārpus valsts robežām, lai tās pārdotu vai tālākpārdotu, vai arī tās ir paredzētas personīgai izmantošanai vai patēriņam⁴⁹.

64. *A fortiori* apstāklim, vai “preču” (tostarp dzīvnieku) pārvietošana ir darījums, kura mērķis ir gūt peļņu, nav nozīmes attiecībā uz jautājumu, vai šādi pārvietošanai ir piemērojami Līguma noteikumi par brīvu pārvietošanos un tādējādi arī Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm 12. pants.

65. Direktīvas mērķis aizstāt iepriekš īstenoto veterināro un zootehnisko pārbaužu veikšanu uz Savienības iekšējām robežām ar saskaņotu pārbaužu sistēmu izcelsmes dalībvalstī un saņēmējā valstī arī atbalsta šo pieeju. Šīs saskaņotās sistēmas, kura balstās uz lielāku uzticību veterinārajām pārbaudēm, ko veic izcelsmes valsts⁵⁰, mērķis ir gan izveidot iekšējo tirgu, gan aizsargāt sabiedrības un dzīvnieku veselību⁵¹.

66. [Direktīvas] 12. pantā paredzētās prasības, ka visiem uzņēmējiem, kas ir iesaistīti Kopienas iekšējā tirdzniecībā ar dzīvniekiem, uz ko attiecas šī direktīva, pēc kompetentās iestādes pieprasījuma ir iepriekš jāreģistrējas oficiālā reģistrā un jātur piegāžu reģistrs, ievērojami veicina šo mērķu sasniegšanu. Tā, piemēram, kompetentai iestādei izcelsmes dalībvalstī ir pienākums tostarp veikt

45 — Ņemot vērā tālāk 70. un 71. punktā minētos iemeslus, tas galu galā šajā gadījumā varētu nebūt vajadzīgs.

46 — Skat. jo īpaši spāņu valodas versiju (“Agentes”), dāņu valodas versiju (“Ehrvervsdrivende”), franču valodas versiju (“opérateurs”), itāļu valodas versiju (“operatori”) un portugāļu valodas versiju (“operadores”). Skat. arī rumāņu valodas versiju (“operatorii”).

47 — Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm 2. panta 3. punkts.

48 — Spriedums Komisija/Itālija, 7/68, EU:C:1968:51 (mans izcēlums). Šī definīcija attiecas uz lolojumdzīvniekiem. Skat., piemēram, spriedumu Komisija/Belģija, C-100/08, EU:C:2009:537, 42. punkts.

49 — Spriedums *Schumacher*, 215/87, EU:C:1989:111, 22. punkts. Skat. arī ģenerāladvokāta F. Dž. Džeikobsa secinājumus lietā Komisija/Belģija, C-2/90, EU:C:1991:344, 15. punkts un tajā minētā judikatūra.

50 — Preambulas 6. apsvēruma.

51 — Šis pēdējais mērķis izriet no vairākiem Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm noteikumiem, it īpaši 2. panta 1. punkta, 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta, 9. panta 1. punkta sestās daļas un 10. panta 1. punkta ceturtais daļas.

pārbaudes saimniecībās, centros vai organizācijās, lai pārliecinātos, ka dzīvnieki un produkti, kas paredzēti tirdzniecībai, atbilst Kopienas prasībām, tostarp tām, kas noteiktas Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm 3. panta 1. punktā⁵². Jo īpaši tirdzniecībai var tikt pakļauti tikai dzīvnieki, kas nāk no saimniecībām, centriem vai organizācijām, kuri ir pakļauti regulārām oficiālām pārbaudēm⁵³. Šajā kontekstā izcelsmes dalībvalsts kompetentajai iestādei noteikti ir jābūt to visu vietu reģistram, kurās tai ir jāveic regulāras veterinārās pārbaudes.

67. Turklāt kompetentā iestāde saņēmējā dalībvalstī, lai pārliecinātos, ka ir izpildītas 3. panta prasības, drīkst vai nu uz vietas galamērķa vietās veikt pārbaudes, vai arī tās veikt dzīvnieku un produktu pārvadāšanas laikā pa tās teritoriju, ja tai ir informācija, kuras rezultātā ir radušās aizdomas par pārkāpumu⁵⁴. Ja tā tostarp konstatē zoonozi vai slimību, vai jebkuru iemeslu, kas var radīt nopietnas briesmas dzīvniekiem vai cilvēkiem, Direktīvā par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm ir noteikta prasība kompetentai iestādei dot rīkojumu, lai dzīvnieks vai dzīvnieku sūtījums tiktu ievietots karantinā vai vajadzības gadījumā tiktu nokauts⁵⁵. Šai iestādei ir pienākums nekavējoties rakstiski informēt pārējo dalībvalstu kompetentās iestādes un Komisiju par atklātajiem faktiem, pieņemtajiem lēmumiem un šādu lēmumu pamatojumu⁵⁶. Tai ir arī nekavējoties jāsazinās ar izcelsmes dalībvalsts kompetentajām iestādēm, lai pēdējās varētu veikt visus vajadzīgos pasākumus⁵⁷. Ja ir epidēmijas risks, šie pasākumi var ietvert arī lauksaimniecības dzīvnieku ieviešanu karantinā to izcelsmes saimniecībā un kompetento iestāžu informēšanu visās tajās vietās, uz kurām ir nosūtīti dzīvnieki no šīs izcelsmes saimniecības. Šīs procedūras uzsver gan uzņēmēju oficiālā reģistra, gan piegāžu reģistra nozīmi Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm vispārējā sistēmā.

68. Šī sistēma var tikt apdraudēta un šīs direktīvas mērķi var tikt nelabvēlīgi ietekmēti, ja 12. pantu nepiemērotu tādā situācijā, kāda ir pamatlietā aplūkojamā. Nošķirt loļojumdzīvnieku sūtījumu pārvadāšanu, kas tiek veikta ar mērķi gūt peļņu, no tās, kurai nav šāda mērķa, praksē var būt sarežģīti (it īpaši uz vietas veiktu pārbaūžu kontekstā), un tāpēc tas ietver attiecīgu krāpšanas risku. Savienības likumdevējs ir tieši atzinis šo risku. Komisijas Regulas (ES) Nr. 388/2010⁵⁸ preambulā ir norāde uz pieredzi, kas gūta, piemērojot Regulu par loļojumdzīvnieku nekomerciālu pārvietošanu, un kas liecina, ka pastāv liels risks, ka suņu, kaķu un sesku komerciālu pārvietošanu krāpnieciski maskē kā nekomerciālu pārvietošanu⁵⁹. Lai izvairītos no šādām situācijām, Komisija nolēma, ka Direktīvā par tādu dzīvnieku veselību, ar kuriem tiek veikta tirdzniecība, paredzētās prasības un pārbaudes ir jāpiemēro vairāk nekā piecu loļojumdzīvnieku pārvietošanai. Šis pats pamatojums ir ietverts Regulas Nr. 576/2013⁶⁰ preambulā, saskaņā ar kuru, ja starp dalībvalstīm tiek pārvietots vairāk par pieciem loļojumdzīvniekiem, uz tiem principā ir attiecināmas Direktīvā par tādu dzīvnieku veselību, ar kuriem tiek veikta tirdzniecība, paredzētās prasības par dzīvnieku veselību un Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm noteiktās veterinārās pārbaudes⁶¹.

69. Tāpēc uzskatu, ka tāda apvienība, kāda ir *Pfotenhilfe-Ungarn*, ir uzņēmums, kas iesaistīts Kopienas iekšējā tirdzniecībā ar dzīvniekiem Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm 12. panta izpratnē, ja tā pārvadā suņus starp dalībvalstīm ar mērķi nodot tos jaunā mājvietā trešajām personām pret atlīdzību, neņemot vērā, vai šīs darbības mērķis ir vai nav gūt peļņu.

52 — 3. panta 3. punkta pirmā daļa.

53 — 3. panta 1. punkta b) apakšpunkts.

54 — 5. panta 1. punkta a) apakšpunkts.

55 — 8. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmā daļa.

56 — 8. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešā daļa.

57 — 9. panta 1. punkta pirmā daļa.

58 — Komisijas 2010. gada 6. maija Regula (ES) Nr. 388/2010, ar ko īsteno Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 998/2003 attiecībā uz dažu sugu loļojumdzīvnieku [mājas (istabas) dzīvnieku] maksimālo skaitu nekomerciālai pārvietošanai (OV, L 114, 3. lpp.).

59 — Preambulas 6. apsvērums.

60 — Preambulas 11. apsvērums.

61 — 5. panta 4. punkts.

70. To secinājusi, es patiešām šaubos, vai šis noteikums ir piemērojams pret *Pfotenhilfe-Ungarn* pamatlietā, kas attiecas uz strīdu starp šo apvienību un valsts iestādi Vācijā. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru direktīva pati par sevi nevar radīt pienākumus privātpersonai un uz direktīvas noteikumu nevar tieši atsaukties, vēršoties pret šādu personu valsts tiesā⁶². Līdz ar to valsts iestāde, vēršoties pret privātpersonu, nevar pamatoties uz direktīvas noteikumu, kas nav vēl (pareizi) ieviests valsts tiesībās⁶³. Tiesas judikatūras mērķis ir izvairīties no tā, lai valsts varētu gūt priekšrocības no Savienības tiesību neievērošanas⁶⁴.

71. *Verordnung* 4. pants, ar kuru Vācijas tiesībās tiek transponēts Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm 12. panta pirmās daļas a) punkts, tiek piemērots tikai attiecībā uz “profesionālo darbību” (“gewerbsmäßig”). Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts tiesu pienākuma interpretēt valsts tiesību aktus, ņemot vērā direktīvas formulējumu un mērķi, robežas nosaka vispārējie tiesību principi, kas ir Savienības tiesību daļa, un jo īpaši tiesiskās noteiktības princips un atpakaļejoša spēka nepieļaujamības princips. Šis pienākums nevar būt par pamatu valsts tiesību interpretācijai *contra legem*⁶⁵. Man šķiet, ka no Tiesas rīcībā esošajiem dokumentiem izriet, ka *Pfotenhilfe-Ungarn* darbība nav “profesionāla darbība”, un šīs frāzes tulkošana tā, lai tā atbilst Direktīvas par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm piemērošanas jomas interpretācijai, kā es to ierosināju, nozīmētu tās interpretēšanu *contra legem*. Tomēr tie ir jautājumi, par kuriem galā ir jālemj valsts tiesai.

Piebilde

72. Apstākļi, kas ir pamatā šim prejudiciālajam jautājumam, pavisam skaidri norāda, ka ES tiesību akti par dzīvnieku pārrobežu pārvietošanu ir nepilnīgi. Ierosinot atbildes Tiesai, man ir ļoti labi zināms apstākļi, ka bezpeļņas organizācijai, kas glābj bezsaimnieka suņus vienā dalībvalstī un nodod tos jaunā mājvietā citā dalībvalstī, būs samērā nedaudz brīvi pieejamu resursu, lai ievērotu sīki izstrādātās prasības tiesiskajā regulējumā, kura mērķis ir garantēt dzīvnieku veselības aizsardzību saistībā ar komerciālu darbību, kuras mērķis ir gūt peļņu. Protams, kāds varētu uzskatīt, ka šāda tiesiskā regulējuma piemērošana tādām apvienībām kā pieteikuma iesniedzējs pamatlietā ir aplama. Tomēr šajā situācijā arī nebūtu pareizi vienkārši piemērot atvieglotos tiesiskā regulējuma nosacījumus, kas attiecas uz atsevišķu loļojumdzīvnieku pārvietošanu pāri robežām.

73. Reizēm šķietamu problēmu ir iespējams atrisināt, tekstu interpretējot radoši. Es secinu, ka šajā lietā tas nav iespējams. Es arī neuzskatu, ka Tiesas rīcībā ir līdzekļi, lai panāktu pienācīgu (jaunu) līdzsvaru starp dzīvnieku brīvas aprites efektīvu veicināšanu un atbilstošas dzīvnieku un cilvēku veselības aizsardzības nodrošināšanu, ņemot vērā vajadzību novērst krāpšanu un ļaunprātīgu izmantošanu. Šo uzdevumu ir jāuzņemas veikt likumdevējam. Es ceru, ka šī tiesvedība ir aktualizējusi vajadzību to paveikt.

Secinājumi

74. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, es ierosinu Tiesai uz *Bundesverwaltungsgericht* (Vācija) uzdotajiem jautājumiem atbildēt šādi:

- 1) dzīvnieku aizsardzības apvienība pārvadā dzīvniekus saistībā ar saimniecisku darbību Padomes 2004. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2005 par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas un saistīto darbību laikā un grozījumu izdarīšanu Direktīvās 64/432/EEK un 93/119/EK un Regulā

62 — Skat. tostarp spriedumus *Marshall*, 152/84, EU:C:1986:84, 48. punkts; *Kolpinghuis Nijmegen*, 80/86, EU:C:1987:431, 9. punkts, un *Rieser Internationale Transporte*, C-157/02, EU:C:2004:76, 22. punkts.

63 — Spriedumi *Kolpinghuis Nijmegen*, 80/86, EU:C:1987:431, 10. punkts, un *Arcaro*, C-168/95, EU:C:1996:363, 36.–38. punkts.

64 — Spriedums *Faccini Dori*, C-91/92, EU:C:1994:292, 22. punkts.

65 — Skat. tostarp spriedumus *Kolpinghuis Nijmegen*, 80/86, EU:C:1987:431, 13. punkts, un *Mono Car Styling*, C-12/08, EU:C:2009:466, 61. punkts.

(EK) Nr. 1255/97 1. panta 5. punkta izpratnē, ja tā transportē suņus starp dalībvalstīm ar mērķi nodot tos jaunā mājvietā trešajām personām pret atlīdzību, neņemot vērā to, vai šis darbības mērķis ir vai nav gūt peļņu;

- 2) turklāt šajā situācijā šāda apvienība ir uzņēmums, kas iesaistīts Kopienas iekšējā tirdzniecībā ar dzīvniekiem Padomes 1990. gada 26. jūnija Direktīvas 90/425/EEK par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm, kas piemērojamas Kopienā iekšējā tirdzniecībā ar noteiktiem dzīvniekiem un produktiem, lai izveidotu iekšējo tirgu, 12. panta izpratnē. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai uz šo tiesību normu var atsaukties pamatlietā, vēršoties pret *Pfotenhilfe-Ungarn*.